

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518204302
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7518204302.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovaným: 1/ D. M., nar. X.X.XXXX, bytom T.P. XXX/XX, XXX XX V. N. A., 2/ V.Á. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, XXX XX V. N. A., o zaplatenie 1.647,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 22. januára 2019 č.k. 10Csp/173/2018 - 67 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v jeho výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, že:

I/ žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi istinu 1.647,83 eur, úrok z úveru 64,32 eur a úrok z omeškania 1,22 eur, ako aj úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatenej istiny 1.647,83 eur od 22.5.2018 až do zaplatenia, zo sumy 64,32 eur od 22.5.2018 až do zaplatenia, všetko to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v tom rozsahu povinnosť druhého žalovaného,

II/ V prevyšujúcej časti žalobu zamietla,

III/ žalobca má nárok na náhradu 100 % trov konania proti žalovaným s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca žiadal zaviazať žalovaných v 1. a 2. rade na zaplatenie sumy 1.647,83 eur, úrokov v sume 64,32 eur, úrok z úveru vo výške 11,50 % ročne zo sumy 1.647,83 eur od 22.5.2018, úroku z omeškania z nezaplatenej istiny v sume 1.647,83 eur od 22.5.2018 do zaplatenia a zo sumy 64,32 eur od 22.5.2018 do zaplatenia, z titulu nároku na doplatenie neuhradených splátok úveru v sume 2.000 eur, poskytnutého žalovaným na základe úverovej zmluvy č. 237533 zo dňa 20.8.2015, ktorý sa žalovaní zaviazali zaplatiť do 15.8.2024 spolu s úrokmi v pravidelných mesačných anuitných splátkach. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti, a preto boli dňa 19.3.2018 písomne upozornení na omeškanie a na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Keďže na toto upozornenie nereagovali, výzvou zo dňa 21.5.2018 ich žalobca vyzval na splatenie zostatku dlhu do dátumu uvedeného na výzve t.j. do 31.5.2018. Žalovaní na túto výzvu nereagovali. Pohľadávka žalobcu voči žalovaným ku dňu predčasného splatenia úveru predstavovala sumu 2.015,49 eur, ktorá pozostáva z istiny v sume 1.647,83 eur, úrokov v sume 64,32 eur, úrokov z omeškania v sume 1,22 eur, poplatkov v sume 302,12 eur, ktoré si žalobca neuplatňuje.

3. V odôvodnení súd poukázal na obranu žalovaných založenú na tvrdení, že poskytnutý úver nesplácali riadne a včas pre nedostatok finančných prostriedkov, lebo majú 9 detí a ich príjem pozostáva iba z výplaty žalovaného cca 420 eur mesačne a z rodinných prídavkov.

4. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že na základe úverovej zmluvy č. 237533, uzavretej medzi žalobcom a žalovanými dňa 20.8.2015, žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky v sume 2.000 eur na nimi určený účet a žalovaní sa poskytnutý úver spolu s úrokmi zaviazali zaplatiť v 108 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 29,96 eur pri RPMN vo výške 13,23 %, priemernej RPMN vo výške 15,44 %, fixnej ročnej úrokovej sadzbe vo výške 11,50 %, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 60 eur a celý úver vo výške 3.295,68 eur mali zaplatiť do 15.8.2024. Zistil, že žalovaní po vyčerpaní poskytnutého úveru porušili svoje zmluvné povinnosti, preto boli dňa 19.3.2018 písomne upozornení na omeškanie a na predčasné splatenie poskytnutého úveru, a keďže na toto upozornenie nereagovali, žalobca výzvou zo dňa 21.5.2018 vyzval žalovaných na splatenie zostatku dlhu do dátumu uvedeného na výzve t.j. do 31.5.2018. Žalovaní na túto výzvu nereagovali.

5. Po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. a), § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s čl. 3 ods. 1, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 súd prvej inštancie konštatoval, že „na základe dokazovania vyhovel návrhu žalobcu v časti o zaplatenie istiny vo výške 1.647,83 eur, úroku z úveru do zosplatnenia 65,54 eur, úroku z omeškania do zosplatnenia 0,69 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.647,83 eur od 22.5.2018 až do zaplatenia, zo sumy 64,32 eur od 22.5.2018 až do zaplatenia, keď považoval v tejto časti návrh za dôvodný, a takto aj zaviazal žalovaných na plnenie tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.“

6. Nárok žalobcu na úrok z úveru vo výške 11,50 % ročne zo sumy 1.647,83 eur od 22.5.2018 do zaplatenia prvoinštančný súd odkazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, dôvodovú správu k novele Občianskeho zákonníka vykonanú zákonom č. 106/2014 Z.z., ustálenú súdnu prax (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 476/2012-14), podľa ktorej dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, ako i na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015 sp.zn. 6Co/190/2014, bod 13 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.7.2017 sp.zn. 6Co/118/2017, vyhodnotil ako nedôvodný a zamietol ho.

7. Výrok o priznaní úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase vzniku záväzku.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania, nakoľko žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti, s tým, že o výške náhrady trov konania bude podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti zamietavému výroku rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe aj v rozsahu zamietnutého úroku po predčasnom zosplatnení úveru a zaviazal žalovaných zaplatiť dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň aby súd žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Vo svojom odvolaní žalobca namietol správnosť záveru súdu, že po zosplatnení úveru ma ako veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky. Poukázal pritom na § 497, § 499, § 502, § 506 Obchodného zákonníka a na viaceré súdne rozhodnutia, z ktorých citoval (o.i. na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.1.2017 č.k.

11Co/12/2017-90, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017 č.k. 43Co/23/2017-92, zo dňa 27.2.2018 č.k. 43Co/28/2017-94, zo dňa 31.5.2018 č.k. 43Co/7/2018, zo dňa 16.8.2018 č.k. 43Co/29/2018, zo dňa 27.9.2018 č.k. 43Co/21/2018, zo dňa 20.12.2018 č.k. 43Co/37/2018-185, na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.12.2018 č.k. 12Co/256/2018-134, ako i na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 7.12.2017 č.k. 8Co/193/2017-88, zo dňa 30.11.2017 č.k. 7Co/366/2017-84, na rozsudky Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.2.2018 č.k. 5Co/297/2017, zo dňa 15.2.2018 č.k. 5Co/311/2017, zo dňa 13.2.2018 č.k. 5Co/250/2017, zo dňa 27.3.2018 č.k. 5Co/414/2017, zo dňa 22.3.2018 č.k. 5Co/339/2017, zo dňa 9.8.2018 č.k. 3Co/248/2017, zo dňa 22.3.2018 č.k. 5Co/372/2017, zo dňa 22.5.2018 č.k. 5Co/8/2018, zo dňa 10.5.2018 č.k. 5Co/465/2017, zo dňa 22.5.2018 č.k. 5Co/6/2018, zo dňa 30.8.2018 č.k. 5Co/60/2018 a zo dňa 25.9.2018 č.k. 5Co/134/2018, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.3.2018 č.k. 8Co/138/2017-83, zo dňa 29.5.2018 č.k. 3Co/108/2017, na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 19.6.2018 sp. zn. 12Co/116/2017, zo dňa 26.10.2018 č.k. 12Co/70/2018-187, zo dňa 31.5.2018 č.k. 7Co/326/2017-84, zo dňa 19.7.2018 č.k. 7Co/203/2017-94, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 13.11.2018 č.k. 12Co/171/2017-102, zo dňa 25.10.2018 č.k. 12Co/115/2017-184 a z 30.11.2018 č.k. 7Co/4/2018-91, tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.9.2018 č.k. 11Co/36/2018-115, zo dňa 29.1.2019 sp. zn. 14Co/22/2018, na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.9.2018 č.k. 3Co/346/2017, zo dňa 28.8.2018 sp. zn. 1Co/324/2017, i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 212/2014). Podľa názoru žalobcu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.7.2000 sp. zn. 4 Obo143/98 nepotvrďuje právny názor súdu prvej inštancie a rovnako ani z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 nevyplýva, že dohodnuté úroky patria len do splatnosti dlhu. Podľa úsudku žalobcu v danej veci najvyšší súd riešil prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a Ústavný súd Slovenskej republiky sa v označenej veci zoberal sťažnosťou na porušenie základného práva, najmä práva na súdnu ochranu, keď konštatoval, že v konaniach predchádzajúcich danej ústavnej sťažnosti všeobecné súdy neporušili základné právo sťažovateľky, a v žiadnom prípade nevyjadril právny názor, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko súdu ohľadne úrokov po zosplatnení, pričom na uvedenom nič nemení podľa žalobcu ani fakt, že predmetom citovanej ústavnej sťažnosti predchádzajúcich konaní bolo zhodou okolností aj rozhodovanie o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení.

10. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a trovách konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené.

12. Rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi istinu 1.647,83 eur, úrok z úveru 64,32 eur a úrok z omeškania 1,22 eur, ako aj úrok z omeškania 5 % ročne z nezaplatenej istiny 1.647,83 eur od 22.5.2018 až do zaplatenia, zo sumy 64,32 eur od 22.5.2018 až do zaplatenia, všetko to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v tom rozsahu povinnosť druhého žalovaného, nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť, a preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu (§ 367 ods. 2, 3 CSP).

13. Žalobca nastolil predmetom odvolacieho prieskumu výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ktorý súd prvej inštancie založil na úsudku, že žalobca nárok na úrok z poskytnutého úveru po jeho zosplatnení nemá, lebo úverového dlžníka zaťažuje povinnosť platiť úroky len za obdobie do splatnosti úveru, či už riadnej alebo mimoriadnej, v dôsledku uplatnenia práva zosplatniť úver veriteľom.

14. V prejednávanom spore vznikol záväzok žalovaných zo zmluvy o úvere č. 237533, ktorá bola medzi žalobcom a žalovanými dňa 20.8.2015 uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a podľa zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, v znení účinnom v čase jej uzatvorenia.

15. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (tzv. absolútny obchod - § 261 ods. 1 písm. d/). Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom, takže na vznik záväzkového právneho vzťahu z tejto zmluvy postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy. Za tieto podstatné náležitosti je treba považovať záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy (limitu) týchto peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky.

17. Základné ustanovenie každého zmluvného typu má kogentný charakter (§ 263 ods. 2), preto je vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov. Možno preto súhlasiť s odvolateľom v tom, že právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov, je obsiahnutá v § 502 a § 503 Obchodného zákonníka.

18. Podľa § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

19. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

20. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky (§ 503 ods. 2 Obchodného zákonníka).

21. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

22. Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom.

23. Nepochybne posudzovaná zmluva s ohľadom na skutočnosť, že žalovaní dlžníci ako jedna zo strán tejto zmluvy neboli podnikateľmi, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

24. Súdna prax otázku doby, na ktorú sa dojednávajú úroky a úroky z omeškania v minulosti už riešila a zaujala v nej názor, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny.

25. Ani § 658 ods. 1 a ani iné ustanovenia Občianskeho zákonníka či iného právneho predpisu nestanovujú, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Uvedené ustanovenie zakotvuje iba možnosť sa pri peňažnej pôžičke na týchto úrokoch dohodnúť; o dobe, na ktorú tak možno urobiť, mlčí. Vzhľadom k tejto dikcii, ktorá neobsahuje jednoznačný príkaz či zákaz vo vzťahu k vymedzeniu predmetnej doby, ako i k jeho povahe, z ktorej nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť, je možné vyvodiť záver, že ide o ustanovenie dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany nijako neobmedzuje v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu, v rámci zmluvnej autonómie

(pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú). Nemožno teda vylúčiť, aby si strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti.

26. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.6.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005, v ktorom sa nestotožnil s právnym záverom, že úroky podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno zásadne dohodnúť len na dobu do dohodnutého dňa splatnosti istiny a že od tohto okamihu už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania a mal za to, že z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude vždy určujúci obsah zmluvy, ako si ho zmluvné strany upravili.

27. S týmto názorom sa stotožňuje aj odvolací súd. Nemožno teda v rámci zmluvnej voľnosti účastníkov úverového vzťahu vylúčiť dohodu účastníkov, podľa ktorej má dlžník povinnosť zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po zosplatnení úveru, teda za celú dobu, počas ktorej má dlžník peňažné prostriedky veriteľa v dispozícii. Opačný výklad by mohol vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t.j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností dlžníkom.

28. S poukazom na tieto dôvody považuje odvolací súd za predčasný, a teda aj nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi ako veriteľovi z úverového vzťahu bez ďalšieho, teda bez ohľadu na obsah dohodnutých zmluvných podmienok, nepatrí nárok na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru.

29. Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako rozsudok v jeho napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zrušiť v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP spolu s akcesorickým výrokom o trovách konania a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.

30. Po vrátení veci bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť sporný nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru, pričom súd bude vychádzať z dohodnutých zmluvných podmienok v úverovej zmluve.

31. Keďže súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho záveru, v zmysle ktorého bez ďalšieho po vyhlásení predčasnej splatnosti žalobcovi ako veriteľovi nepatrí zmluvný úrok z úveru, nevykonal dokazovanie na posúdenie dohody ohľadne doby, do ktorej bol dohodnutý zmluvný úrok z úveru, preto v ďalšom konaní bude jeho povinnosťou zamerať dokazovanie na zisťovanie tejto dohody, ktorá je rozhodujúca z hľadiska určenia doby, za ktorú žalobcovi patria zmluvné úroky. Mať pritom na zreteli, že v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy síce nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, to však neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky boli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, keďže úroky z úveru predstavujú cenu za poskytnuté plnenie.

32. Následne bude úlohou súdu rozhodnutie odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP a ustálenými zásadami súdnej praxe tak, aby z odôvodnenia rozhodnutia bol nepochybný dôvod vzniku tvrdeného nároku žalobcu voči žalovaným, ako aj právne závery, ktoré vyvodil zo zisteného skutkového stavu, obsahom ktorého budú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane námietok žalobcu prednesených na súde prvej inštancie i v odvolacom konaní.

33. Keďže v ďalšom konaní po zrušení rozsudku vzniknú ďalšie trovy, odvolací súd zrušil aj výrok o nároku na náhradu trov konania sporových strán, preto povinnosťou súdu prvej inštancie bude o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania, opätovne rozhodnúť v novom rozhodnutí (§ 396 ods. 3 CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).